

Пам'ятка для чужих

Ніхто й ніколи не має права читати цей щоденник, окрім мене. Якщо сталося таке приkre непорозуміння, і твої руки якогось дива тримають цей зошит, негайно поклади на місце. Зроби вигляд, що цього ніколи не було! Забудь, що ти взагалі знаєш про існування цього щоденника. Я не жартую.

Якщо цей щоденник загубився або його викрали, і тепер він у тебе, поверни його мені, будь ласка, ось номер: ~~XXXXXXXXXX~~ Я передумала, напиши мені в приват, ну, ти знаєш куди.

І сподіваюся, ти не вирішиш його читати.

Бо інакше Я ТЕБЕ ЗНИЩУ!

Слово Лоли.

Вересень

1 вересня

.....

Привіт. Коротше, я трохи забрехалася. Це капець як легко – навішати всім про багатенького таточка. Досить бурхливої уяви та сотень люксових френдів в інстаграмі та ютубі.

Навіть Паша, здається, майже повірив. Майже. Бо він надто добре мене знає, щоб вірити в таку маячню.

Паша єдиний, хто в курсі про мої справжні «справи». Про бабусю, малих і комуналку. І про маму... Не пам'ятаю, щоб я розповідала йому про батька – може, щось таке спочатку вигадувала. Але це ж ПАША! Часом здається, начебто його очі бачать мене на три метри вглиб. Може, він має якісь надприродні здібності, але мовчить. Що ж, усі мають право на таємниці. Навіть Паша. Навіть від мене.

Я йому, наприклад, досі не зізналася, що знаю про його записку на 14 лютого рік тому. Блін, реально мені щоразу соромно, як про це згадую. Легше було вдати, ніби нічого не бачила, ніж сказати, що я втюхалася в Едіка з 11-Г. «Г»!!! Ти собі можеш таке уявити? Це тепер я розумію, що він тупий, як дитячі ножиці, але тоді... краще про це не згадувати! І про мій любовний лист для нього. Добре, що я не підписалася повним іменем, а тільки поставила «Л». Тепер я сумніваюся, що він узагалі його прочитав. Може, він і почерку мого не розібрав? Хоча читати до 11 класу мав би навчитися. Хіба що його багата мамуся й за це носить хабарі завучці... До речі, тепер ми називаємо її «Дарина». Ми ж тепер старшокласники, можна.

Взагалі старшокласникам купу всього можна. Наприклад:

1. Сидіти за першою партою навіть якщо ти не зубрилка і не очкаричка.
2. Запізнюватися не більш ніж на 5 хв на урок без запису в щоденник.
3. Відпрошуватися в медсестри з фізри через місячні, тільки не дуже часто. І не тоді, коли нормативи.
4. Списувати ДЗ (домашні завдання) на перерві при всіх.
5. Не вчити віршів напам'ять, буе-е-е-е-е-е.
6. Сперечатися з учителями. Тобі що завгодно пробачать, якщо скажеш магічну фразу «маю свою думку».
7. Не здавати телефон на початку уроків, а просто поставити на вібро. Якщо не контрольна, його можна навіть тримати на парті (під підручником), але стежити, щоб це не дратувало вчителів.
8. Не показувати своїх речей учителям, навіть якщо вони агресивно вимагають. Магічна фраза: «Це мої особисті речі! Не маєте права!».
9. Ходити на дискотеки для старшокласників.
10. Зустрічатися з хлопцями не-таємно!
11. Цілуватися й обійматися в коридорах.
12. Носити які хочеш сумки або наплічники.
13. Носити одяг, крізь який тро-о-шечки просвічується білизна. Тут важливий нюанс: не дратувати навмисне вчителів.
14. ***Моє улюблене право!*** Носити взуття на підборах. Супер право! Цілу вічність у школі ми були приречені на пласке взуття, і тепер — свобода! Найкраще право у світі :)

15. Залишати змінний одяг у шафі в класі, якщо він не смердить. Це дуже неоднозначне право! Особисто я за те, щоб усі забирали свій одяг додому і щоразу після фізри ретельно прали.
16. Виділяти в зошиті маркером. Одного кольору. Але я ще не перевіряла, треба уточнити. Можливо, це працюватиме не на всіх уроках.
17. Набирати твори на компі. Алілуя!
18. Я ще не певна, треба уточнити, чи можна не відпрошуватися в туалет. Кажуть, що є варіант спокійно встати та вийти, якщо припекло. Але невідомо, чи ці технології вже дійшли до нашої задріпаної відсталогої школи. Тобто її адміністрації (тут я маю на увазі передусім Дарину, ясна річ, а не І. С. — Ігоря Сергійовича, директора, бо він кльовий).
19. Список неповний, оскільки рік ще тільки почався. Доповнюватиму його впродовж року.

Пізніше.

Так ось. Я розтринділа всім, що татусь возив мене на літо в Туреччину. П'ятизірковий готель і все таке. «Позичила» історію в Скалочки з інстаграму, думаю, вона не буде проти. От у кого справді багаті предки, то це в неї. Хоча Туреччина — це, здається, уже дуже дешево. Недаремно ж Скалочка весь час бідкалася, що цього року так усе погано, усе погано, що аж мушили летіти в Анталію. Капе-е-е-е-єць. От дурепа. Дехто взагалі нікуди цього року не їздив і не ние у блозі.

Взагалі я придумала круту штуку з цими фотками. (Хто б мені, звісно, повірив, якби не було фоток?) Роздрукувала на А4 кілька пейзажів, сходила на пару коктейлів і сфоткала на їхньому тлі то новий педикюр, то селфі так, щоб пейзаж було ледь

розгледіти. Фільтри, похід із малими в аквапарк – і от, у мене повний інстаграм фоток із відпочинку. Класно відпочила, сама ледь не повірила. Ага, ще треба було «фотку з ілюмінатора».

Але правило таке:

- фотка ніг (краще з педикюром) на тлі моря (або басейну) і пальм;
- фотка коктейлю з журналом, може, якийсь десерт, може, книжка, якщо обкладинка підходить по кольору;
- селфі в купальнику чи в рушнику на тлі пляжного лежачка;
- фото з ілюмінатора, але без нього можна обійтися: мовляв, так часто літаю, що вже такої попси не фоткаю.

Я вивчила всі інстаграми, які цього року літали в Туреччину. Я можу всім усе радити. Я точно в темі. Можу навіть писати блоги про «Як дорого відпочити в Анталії» і «Як бюджетно відпочити в Анталії». Шкода, не вийде зняти відос. Ну, бо я ще не придумала, як це зробити без Анталії...

Пізно ввечері:

До речі, я знаю слово «бюджетно». Ясно, що з економіки цього року в мене все має бути зашибісь, бо я суперкрута в усьому, що стосується бюджету однієї окремо взятої сім'ї. Ніхто в класі, мабуть, і слова такого не знає. Хіба їм треба щось рахувати? Їхні кишенькові видаються їм незалежно від того, чи ворують вони зранку пальцями на ногах.

Я, бляха, задовбалася вже від цього слова й від цих тупо-рилих безплатних програмок андроїда. У них вічно щось обмежено з функціоналом або вони вічно злітають у той момент, коли намагаєшся порахувати, куди поділися гроші або де взяти кілька сотень на аквапарк.

А Паша сьогодні знову пригостив мене морозивом. Я спробувала не думати про той ганебний лист. Може, в нього вже все пройшло і ми тільки друзі? Хоча ні, я ж бачу, що не пройшло. Більше того: я нізащо не дозволю, щоб це пройшло.

2 вересня

.....

Привіт. Я щось не знаю, як іще починають вести щоденники. Від слів «любий щоденнику» мені хочеться блювонутити. Ще б обмалювати все сердечками — і торба! Так що, дороженький, пробач. Будеш просто «ти». Припустимо, що ти мій уявний друг. Писатиму сюди те, що не зможу розповісти ні Наті, ні Асьці, ні тим паче Паші.

Спершу думала завести якийсь типу блог у фейсбуці чи де ще їх ведуть? Нічого не знаю про те, як ведуть «писані» блоги. Як завести 30 тисяч фоловерів у ютубі й інстаграмі — то за просто. А тут... Створила акаунт, написала перший пост — і не можу. Не той формат. Ділитися чимось секретним я не вмію. А влог у мене вже є. І він явно не для того, щоб світити рожевими трусами своєї душі. Ха! Уже виходить.

Все, біжу. Втомилася писати. Треба якось натренуватися, чи що? Блін, а якщо від писання ручкою в мене всі пальці вкриються мозолями? Капе-е-е-єць. Треба писати в рукавичках. І ду-у-уже малими дозами. (Задовбешся ставити дефіси. Все-таки зручніше писати на компі.)

Пізніше.

Ця дурепа Оля, медсестра, виписала мені направлення до терапевта. Блін, і чому не можна купити снодійне прямо

в аптеці? По рецепту тільки. Наче хтось збирається його пити просто так.

Звісно, я збрехала їй, чого не сплю. Сказала, що хвилююся через навчання і влог. Не певна, що вона мені повірила. Подивилася так, наче я наркотиків прошу. Ото ще! Ходила б я до сестрички по наркоту... Знаю місця. Але не актуально. А якщо треба буде, піду до Дімона з 4 поверху. Він точно на-рик, я гуглила ознаки.

Дімон із 4 поверху нарик, бо:

- в нього вічно розширені зіниці;*
- (він десь в ульоті щоразу, як я його бачу;*
- (баба Свєта з першого поверху каже, що він ніде не працює, але вічно має якийсь двіж у квартирі.*

Якби можна було викликати поліцію і вона б просто так приїжджала, я б викликала її щотижня. Вони вічно оруть (чути в туалеті) і навіть, здається, б'ються.

Якось Дімон сидів на сходах бухий і побитий. Я забрала Вадика і ми йшли перекусити додому, а там Дімон. Вадик схопив мою руку й заховався мені за спину. Він завжди так робить, коли бачить Дімона і його наркодружбанів. Ми не могли обійти Дімона, і я теж злякалася. Ще й дуже бридко, фу. А потім згадала, що тепер старша, а Вадик малий. І зробила, як вчила мама: набрала повні груди повітря, уявила, що переді мною великий дохлий тарган. Треба втиснутися в стіну й обійти його. От і все.

Я розказала Вадіку про «метод таргана». Він розсміявся, але попросив не казати Іллі та Єві. Мені здається, він досі хоче, щоб мама була тільки його спогадом. Егоїст малий. Але як я його розумію! Мабуть, саме тому найбільше люблю його.